

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i postloven.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2207, fremsættelsen i tidenden sp. 4930).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Poul Hansen (Svendborg): Jeg afslører vist ikke nogen hemmelighed, når jeg fremfører, at baggrunden for det foreliggende lovforslag er bestræbelserne for at skabe gunstigere balance på statens budget. Dette kan opnås på flere måder, dels gennem udgiftsnedsættelser, dels gennem takstreguleringer, som i dette tilfælde. Det er kendt, at regeringens medlemmer i det sidste par uger har ført en række drøftelser med finansudvalget med dette formål for øje, og det foreliggende lovforslag er et resultat af den systematiske gennemgang, der har fundet sted.

Hovedindholdet af lovforslaget er jo en opretning af de takster, postvæsenet modtager for distribuering af aviser m. v. Jeg er klar over, at forslaget vil vække en vis bekymring mangt et sted. Den forhøjelse af avisportoene, der foreslås, andrager gennemsnitlig ca. 60 pct. og er anslået at ville indbringe ca. 10 mill. kr., og det lyder måske temmelig voldsomt. Men ser man på de enkelte tal, synes jeg, man må erkende, at der er god grund til at foretage noget på dette område. Der kan ikke være tvivl om, at postvæsenet i virkeligheden sætter penge til på avisudbringning. Når man f. eks. ser — det kan man jo regne ud ved at dividere taksterne op — at postvæsenet for udbringning af almindelige provinsblade oppebærer fra knap 2 øre til omkring 2½ øre pr. eksemplar og for et stort københavnerblad 4—5 øre, synes jeg virkelig, der er grund til i en situation som denne at se nærmere på tingene. Der er ikke tvivl om, at det koster aviserne adskilligt mere at udbringe de blade, som de lader udbringe ved egne bude eller ved Bladkompagniet, og når man leder med lys og lygte for at skabe bedre balance på statens budgetter, ville det være urimeligt i stilhed at forbigå et område, hvor en statsinstitution sætter penge til. Det er baggrunden for lovforslaget, og jeg mener at have nogen grund til at antage, at man i alt fald blandt finans-

udvalgets medlemmer har forståelse af, at et forslag om at rette på misforholdet måtte komme, når man iøvrigt vil drøftes alle disse problemer.

Jeg er klar over, at der mellem de indvendinger, der vil fremkomme, vil være den, at det er at belaste dagbladenes økonomi yderligere, og at de dårligt vil kunne tåle det. Nu er det jo ikke dagbladene, der betaler størstedelen af avisportoene, men alligevel forstår jeg selvfølgelig godt argumentet. Også jeg kender den hårde kamp, som mange små aviser må føre for at holde sig oven vande, og jeg må som mange andre beklage det tab, det betyder for den offentlige debat, hver gang en avis må lukke; men jeg vil gerne tilføje, at jeg ikke kan se, at det er postvæsenets opgave gennem en for billig udbringning at give aviserne en subvention, og det er vel i nogen grad det, der sker. Jeg mener derfor, at i en situation, hvor man tager statens budgetter op til drøftelse på alle mulige områder, f. eks. også hospitalstaksterne, må man løfte dette takstspørgsmål op over en sådan indstilling, hvor velmenende og velvillig den end kan være.

Om den del af lovforslaget, der angår vægtgrænsen for brevforsendelser, kan jeg denne gang, som jeg gjorde det for små to år siden, kun anbefale, at vi på det område prøver at koordinere vor postlov med de øvrige nordiske landes. Man arbejder, såvidt jeg ved, indenfor Nordisk Råd med tanken om ensartede posttakster i Norden, men denne tanke har hidtil ikke kunnet realiseres netop på grund af, at de andre nordiske lande har taget forbehold overfor vor 50 g grænse. Jeg synes derfor, det ville være heldigt, hvis vi benyttede denne lejlighed, hvor vi skal se på posttaksterne, til at prøve at gennemføre ensartetheden på dette område.

Jeg ved godt, at det ved tidligere lejlighed har været fremført, at denne grænse ved de 20 g ville bevirke mere administration indenfor postvæsenet; man skulle veje flere breve efter, er der sagt. Det tror jeg ikke rigtig på. Langt de fleste breve vejer jo ikke over 20 g. De øvede postfolk, der arbejder med det hver dag, vil sikkert ikke have vanskeligere ved at kontrollere denne grænse end den nuværende, og det publikum, som fortrinsvis sender de mere væg-